

KA

LA

ni

ta

LUKÁŠ MAJERSKY

ISBN 978-80-570-2659-4

KALAMITA

Lukáš Majersky

OBSAH:

Iba kúsok lásky

Panorama

Tenzor

Kalamita

Stále ďalej

IBA KÚSOK LÁSKY

V polčase rozpadu noci sme šli do Interzóny. Nemáme čo robiť. Sme vo vnútri mŕtvi. Nič od života neočakávame. Naše duše neboli pekné. Nemôžeme sa chváliť skutkami ani veľkou vierou.

Rozhliadame sa a krčíme plecami, ako sme tesne pred tridsiatkou zistili, že sny, ktoré sme mali ako deti, sa dávno rozplynuli.

Na čokoľvek, čo chcete robiť, potrebujete nejakú vnútornú motiváciu. Nejakú iskru, vnútorný zdroj svetla, ktorý emituje energiu potrebnú ráno vstať z postele a niečo so sebou urobiť. U nás to tak nebolo. Načo si hľadať prácu, keď žiadna nie je? Načo si hľadať prácu, keď žiadna nestojí za to, aby ste ju robili?

Tackáme sa prázdny Starým Mestom do Interzóny – okolo skrachovaných pobočiek bánk, kníhkupectiev, galérií, reštaurácií, obchodov so suvenírmí. „... bar tu je navždy,“ hovorí Barnard. „... alkohol je starý ako ľudstvo samo,“ pokračuje jeho prednáška. Počúvam len na štvrté ucha – rozpráva stále to isté dokola. Nedokonalo zachytávam útržkovité spomienky. Všetko, čo som počul, čo som si myslel, bolo skreslené, ale na 100 % viem, že Barnard keca, keca a keca, akoby nebolo zajtra. Všetkým lezie na nervy, ale chcel zbaliť Elinu sesternicu, tak sme ho zatiaľ nestopli. Zatiaľ.

V bare. V Zóne. Ťažký vzduch. Arytmické rozhovory. Ošúchaný nábytok, možno v štýle retro. Až toľko zas o tom vedieť nemusím. „... teraz je taká móda,“ bľaboce Barn, chytajúc sa každej slamky, len aby reč nestála. Lebo keby na chvíľu sklapol, uvedomil by si, možno, že nemá čo povedať. Že vlastne nikto nemá čo povedať. „... ďalšia nezmyselná

nostalgická vlna...” Nepočúva sa, opakuje sa ako zaseknutá platňa. Poobhliadam sa.

Najtemnejší kút podzemia obsadil syn francúzskeho kohézneho veľvyslanca. Jemu stačilo, že jeho foter má dobrý džob a hlavne veľa kreditov. Kto by mu to mohol zazlievať? Sedel s dvoma kurvami (dosť luxusnými). Pil zelený absint, absint ako aperitív, absint ako ambrózia, absint, lebo mu chutí a nie preto, že to hrá na Francúza. Najväčšiu slabosť však má pre tuzemské destiláty. Možno je to napokon jediná vec, ktorú v živote kedy miloval. „Ste veľmi pohostinný národ. Pripadáam si niekedy ako na vidieku,” vravel raz svojím opitým a skoksovaným podtónom aristokratického kokotka. Spomínam, ako som ho zbadal, keď som odchádzal od baru. Čašníčka niekam zmizla. Nemajú automatiku, preto sem chodíme. Staré časy... To, že sa to už definitívne nedá zmeniť, malo svoje čaro.

„Css. Ľudia znovu objavujú koleso a recyklujú tie isté blbosti odznova,” vravel Barn a iróniou bolo, že ťukal do svojho predpotopného smartfónu, síce tenkého ako kreditka, ale vyšiel z módy už pred dvadsiatimi rokmi. „Ale nedá sa tak ľahko sledovať,” vravieval. (Ale dá sa.) Keby aspoň toľko netáral. Ale taký už bol – vodku pil a vodu kázal.

Pri obvyklom stole obvyklí štamgasti. Šestnásťročný chalan a šestnásťročná baba sedeli oproti sebe, normálne sa tvárili a gestikulovali, ale nerozprávali sa. Takto tam presedia celé hodiny, hľadiac si do očí, zatiaľ čo medzi ich mozgami prebieha bohvie čo. Čisté myšlienky? Memetické obrazy? A čo to vlastne znamená? Sú prepojení, fičia na neuralinku. Pre nich sme len sociálni autisti, slepá ulička evolúcie. My sme

pre nich vyzerali, akoby sme si medzi sebou vymieňali dymové znamenia. Ale nevideli na tom nič romantické. Oni v nás videli dôvod, prečo je svet stále v sračkách: tvrdohlaví, pomalí, nepoučiteľní, egoistickí, neschopní sa prispôbiť novým technológiám a pridržiaci sa dávno mŕtvych poučiek z učebníc, ktoré v rámci informačnej siete nemali veľkú hodnotu. Ale tí dvaja sú v pohode. Načo sa rozčuľovať? Len si nemáme čo povedať.

Keď som sa napil, chľast mi zabehol a rozkašlal som sa. To ma vyťahlo zo špirály nezmyselného uvažovania nad vecami, ktoré aj tak nikdy nezmením.

Barn ďalej kváka na Elinu sesternicu. Milo poškuľuje po Ele. Ten sa aj tak na nič nezmôže, pretože si neverí, a vlastne „keď si tak dlho sám, časom si na to zvykneš. Nemá ti v podstate už čo chýbať,“ vravel raz.

Sme cholerickí flegmatici. Bohvie, kedy to začalo. Tá ľahostajnosť, apatia, rozklad, rakovina.

Než Barnarda na pár minút vyplo z prirýchleho pitia, stihol ešte koktať o neférových podmienkach v štátnom narkopriemysle: „Nevadí mi ani tak vysoká dépeháčka, ale videli ste dakedy tie fabriky? Tie platy? Kóli tomu som štud-ehm, pardon, ehm, študoval? Štátny monopol ryžuje, pričom štát by tu mal byť na to, aby...“ Barnard, samozrejme, nikdy nedoštudoval a vyhováral sa vždy v predstihu, keď si myslel, že mu niekto na niečo príde. Okej, okej, dal tri roky na škole. Neni v tom debil, ale snád' chápete, o čo mi ide. Jeho najotravnejší zlovyk je jeho prílišné prekrúcanie reality.

Barn dopil, zapálil si a to by ho už malo aspoň na chvíľu odstaviť. S lesklými očami bude sústredene a zablúdene hľadiet pred seba, senzoricky vnímať všetky vnemy ako hudbu, reč, sodíkové výbojky

(doteraz neviem, skade ich majiteľ vyhrabal), oranžový neón barového pultu, ktorý vŕhaje a rozpaľuje ako rozžeravené slnko páliace sietnicu. „Ufff,“ vzdychol som.

Potriasol som hlavou, zahľadel sa na Mila, ktorý išiel od baru – zo svetla prichádzajúc ako vzkriesený Ikaros, zvestujúc kozmologické tajomstvá. Pohľadom zastane na mne a podáva mi džointa, ktorý upokojuje a živí hlad po poznaní a relaxácii na zvukových vlnách elektrickej gitary.

Z mdlého oparu sa vynorila Abramova anemická tvár. Všetkých si zmiera rýchlym analytickým pohľadom, rozopol si sako a padol na gauč. Objednal si trojitú whisky a pohár sódy. Pozrel som pobavene naňho. „Aby som ju nepreháňal,“ vravel. Obsluha tu častejšie nebola, ako bola, ale vždy tu bola, keď tu bol Abram. Ale Abram o milostné vzťahy nestojí, Abram je mních, pustovník, Zarathustra. Je ako tieň, raz tu je a raz... Obsluha znova zmizla v blikotavých hmlách Avalonu a Abram si povzdychol:

„Videli ste novinky o šiestych kolonistoch?“

Nato sme si siahli na koliesko na náramkových hodinkách, aby sme si na kontaktných šošovkách zobrazili dnešné spravodajstvo.

V ľavom oku som si na okne, ktoré levitovalo len pre mňa nad stolom, rýchlo prečítal správu, že samozvanú komúnu postihlo nešťastie.

Vodca sekty Posledných svedkov sabotoval systémy kyslíka a 30 členov habitatu vrátane seba zabil.

Predposledný odsek článku hovoril o zatykači, ktorý naňho vydalo Direktórium, kvôli narúšaniu stability a nelegálnemu ozbrojovaniu. To boli vážne zločiny. Kto chcel na Marse žiť, musel sa aktívne spolupodieľať

na všetkom. Museli ste byť multifunkční. A mať otvorenú, no jasnú myseľ. Zároveň platil prísny zákaz vlastníenia zbraní. Keďže však správa spomínala priamo Direktórium, znamenalo to, že za tým všetkým muselo byť ešte niečo iné. Akoby mi Abram čítal myšlienky, povedal:

„Pravdepodobne to malo vyslať jasný signál, že Direktórium na Marse nebude tolerovať náboženských fundamentalistov. Čo som zistil, tak ich vodca agitoval v susedných vedeckých kolóniách. Tí ho, samozrejme, vysmiali. Mali vlastné problémy. Ale chcel na Marse zaviesť priamu demokraciu – hahaha – a skoncovať s Direktóriom. Nuž... a tak Direktórium skoncovalo s ním,“ Abram sa uchechtol, akoby si uvedomil celú tú ironickú paralelu s dejinami.

„A čo si myslel, že sa stane? Ľudia sú nepoučiteľní. Vždy som tvrdil, že kolonizovať Mars ľuďmi je pičovina. Ľudia do vesmíru nepatria. Jediné čo robíme, je, že exportujeme svoje problémy do kozmu. Vesmír na ľudí zvysoka serie.“

„A my sme čo? Tiež ľudia. A vlastne... A vlastne... my robíme čo? Niečo zmysluplné?“ spýtal sa Abram Barnarda. Ten sa rozhladol a nikto mu neprichádzal na záchranu, nikoho to nezaujímalo.

„A nikto nerátal so Psychózou,“ dodal Abram.

Zatriaslo mnou pri predstave, že by som trávil celý život pod kopulami a v jaskyniach Marsu, s jedovatou pôdou, bez vzduchu, v tenkej rakovinomtvornej atmosfére, v chladných lúčoch rozprestierajúcich sa v monotónnej scenérii odtieňov červenej a modrých západov slnka.

Barn niečo zamrmľal, dopil, postavil sa a premeriaval si nás pohrdavým pohľadom, akoby si už-už chcel odpľuť. „Idem sa vyšŕať. Dá si ešte niekto niečo od baru?“

Barnard vyrastal s fotrom, keďže jeho mamka mala vždy radšej kredity než rodinu a proste šla za tým, kto by jej zabezpečil pohodlnejší život. Keď bol Barnard malý, ona bola ešte mladá a dobre vyzerala, takže jej úplne v pohode stačilo rozťahnuť na toho správneho pracháča nohy, čo si veľmi dobre uvedomovala, aj to robila.

Na Abramovi si cením, že nikdy moc nemudruje, napriek tomu, že by mohol, keby chcel. Mal, ako každý, prakticky na všetko nejaký názor, ale ten bol vždy konzistentný so všetkým, čo predtým povedal, čo bol malý zázrak vzhľadom na to, že nikto nevedel, v čo vlastne verí. Sakra, ja ho poznám od desiatich rokov a neviem, v čo vlastne verí.

Jeho rodičia zomreli pri autonehode. Pravdepodobnosť, že je autonehoda spôsobená chybou autonómneho dopravného systému, je menej než 0,1 %. Najviac nehôd malo za príčinu vypnutie systému vodičom. Taký expert nabúral do ich auta.

Abram mal teda smolu. Sprosté náhody si holt nevyberajú medzi bohatými a chudobnými.

Namiesto toho, aby pokračoval v hydroponickom biznise, rozhodol sa podiel vo firme, ktorú spoluzakladal jeho otec, predať a nejako prežiť. Nikoho z jeho rodiny to nemohlo sklamať, lebo nikto už nežil.

Nikoho nezaujímajú vaše osobné problémy, stojíme pred praktickými problémami a ich riešenie je nad schopnosti jednotlivcov a štátov. Spomínam si na hodiny ekológie na strednej: napísať esej, ako

poupratovať zasvinenú Zem, ktorá už od počiatku slúžila ako skládka, keďže sme boli všetci zjednotení vo viere, že sa to už nejako vyrieši samo.

Zrazu všetci lejú prachy do výskumu a techniky v panike o prežitie pohodlného statusu quo, ktorý už dávno odhnal. Koho zaujímajú ľudské obete, keď ľudské obete sú to jediné, čo poznáte?

Pokrok sám osebe ako evolúcia neberie moc ohľady na prípadné straty, pokusy a omyly a v podstate všetko, čo stojí v ceste. V reálnom svete vyzerá teória v praxi asi ako gigantický buldozér – ako relativistický parný valec, ktorý má síce veľmi pomalý rozbeh, ale zato exponenciálne zrýchlenie.

„Aj symbióza je parazitický vzťah. Štát ti dá pár kreditov, nejakú almužnu, aby si mal začo zaplatiť nájom v preplnených nájomných bytoch, ktoré vlastní štát, takže vypláca sám seba, a zostanú ti nejaké drobné na syntetické sračky, aby si za mesiac neumrel od hladu,“ vravel Milo, keď sme raz opekali na Kolibe. „Lebo čo s tebou? Čo s tebou má štát robiť?“ ukázal na mňa prstom so smrteľne vážnym pohľadom.

„Sú to len omrvinky z veľkej žranice tam hore,“ ukázal na oblohu Abram, keď sme sedeli na lavičke na Kolibe, v lese, v tichu. „Ale tak to bolo vždy,“ povedal.

„Dobrých džobov je málo a tam, kde to je dobré, sa dostaneš len cez známosti,“ pokračoval Milo. „Alebo musíš byť génus,“ povzdychol si. „A ty si mohol zostať v biznise po fotrovi, tak sa tu nestážuj,“ nadhodil.

„Ja sa nestážujem. Len konštatujem,“ povedal Abram.

„Ako vždy,“ povzdychol si Milo.

„Á šak vieš... Biznis... Ja nie som podnikateľský typ. Nemám na to, nedokážem ľuď presviedčať o tom, aby si niečo kúpili. Ja chcem, aby mi ľudia dali pokoj. Prečo by som ich mal teda otravovať? A potom... A... Chápeš... Nič by som tam nerobil a vôbec ma to nezaujíma,“ skonštatoval Abram.

Milo sa neustále len sťažoval, ako všetko stojí za hovno a ako málo všetci platia. Bral hocijakú zákazku (reklamy, marketingové kampane, ilustrácie pre e- a holoknihy, spoty v holovízii atď.) a väčšinou od ľudí, ktorí boli natoľko leniví, že nevedeli vynaložiť najmenšie úsilie vo VR/AR, alebo skúpi, že nechceli platiť agentúru a šetrili, kde sa dalo.

Jeho foter ho vyhodil z domu a vydedil, pretože chcel z Mila inžiniera. Milo radšej kreslil. Od dvadsaťjednotky svoju rodinu nevidel. Ani mamu, ani otca, ktorí boli, odkedy bol malý, rozvedení. Ani sestru, ktorá robila užitočnú prácu v Experimentálnom hibernačnom ústave v Locarne a pracovala na tom, aby sme sa všetci mohli bezpečne odjebať z tohto sveta a zobudiť sa o dvesto rokov a kuknúť, či je svet už konečne rajskou záhradou.

„Aj tak je hibernácia pičovina,“ snažil sa povzbudiť Abram Mila.

Vo voľnom čase aj počas práce Milo sníval o nejakej voľnej chate či opustenom dome hlboko v lesoch – ďaleko od okrajových oblastí okresných a krajských miest, ktoré boli v dopravnej sieti Vyšehradských magnetických dráh. Chcel byť ďaleko od civilizácie, od predražených a preľudnených miest. Lákal ho život v ústraní. Tam niekde... vo vymretých lazoch, kopaniciach, dedinách, v hore, ďaleko... Byť tak tam niekde v

horách, zaháňať šialenstvo naháňaním nevesty hôľ a lesných víl, vymretých zvierat, príšer a prízrakov a snívať sny, ktoré...

„Si prasa, Barnie! Ale milé prasa. Také prasiatko. Ty vlastne ani nevieš byť lepší. Preto ťa mám rada. Ako postihnutého bratranca z tretieho kolena,“ odfajčila Ela Barna. Absolútne mi uniklo gros ich rozhovoru, keď som sa zatúlal vo vlastných myšlienkach. Definitívne ma späť do okamihu vrátila Elina sesternica, ktorá sa ku mne pritlačila, keďže Barn bol čoraz dotieravejší.

Ako sa to vlastne volá? Dočerta. Čo ja viem? Musím vystriechnúť moment, keď ju Ela, alebo dakto, osloví. Vyzerala byť v pohode. Dala práve výpoveď z Ústavu replikácie prispôsobiteľných nanosystémov v Brne. „Už mi z toho šibalo, už som to nedávala,“ vravela. Potrebuje vypnúť. Mala nejaké peniaze. Taká tichšia, ale keď niečo povedala, malo to hlavu a pätu, k veci, a mohli ste s tým viac-menej súhlasiť. Vždy vymenovala fakty, aby každému bolo jasné, o čom sa bavíme, a dala na to svoj názor, ktorý podliehal momentálnemu stavu vecí a poznania. To mi pripadalo rozumné. Potrebujem práve počuť nejaké rozumné riešenia, lebo myslím len na to, ako si čo najviac uškodiť.

Nechcel som ju zbaliť. Naozaj nechcel? Naozaj. Viem, že moja láska neexistuje, a preto už o nijaký vzťah nestojím.

„Pod', musím na vécko,“ štuchla do nej Ela a ona to okamžite využila na to, aby sa vzdialila od Barna. Keď sa vrátila, sedel som vedľa Barna ja a ona z mojej druhej strany. Príjemne vonia, ale Barn furt do mňa štuchá.

„Chalani, je to v riti,“ uvítal nás Holowitz a rezignovane klesol do kresla.

Rockovú hudbu už dávno vystriedala elektronika, ktorá nás v kombinácii s meniacimi sa farbami lediek príjemne ukolísavala ako more loď v kedysi bezveternej rovníkovej oblasti Atlantiku.

Holowitz sa poobede od nás odpojil, aby šiel za Terkou. Podľa výrazu jeho tváre jeho stretko nedopadlo najlepšie.

„Terka sa so mnou rozišla,“ povedal a kopol do seba polku slivovice – „Čo už,“ a kopol do seba zvyšok, z čoho dedukujem, že mal dvojitú.

Prečo by som ho mal práve tento raz ľutovať?

Holowitz bral veci, ako prišli. Nič ho poriadne nezaujímal a nič veľké vlastne ani v pláne nemal. Doma sa jeho fotrovci na jeho cholerický flegmatizmus a neambicióznosť už nemohli ďalej pozerieť, a tak ho slušne vykopli z domu. Našťastie mal bratranca. Našťastie mal Mila. A ten bol z neho na prášky.

„Sakra, ja som ale fakt veril, že tentokrát to bude inak,“ smútil Tomy.

„Viera znamená nechcieť vedieť, čo je pravda,“ povedal Abram.

„Kecy, kecy, kecy, len samé kecy ako vždy, Abram, ako vždy. Nič iné som od teba ani nečakal,“ rozhorčoval sa Tomy.

Keď svetlo prešlo do tmavomodrej a diskogul'a sa začala točiť, postrehol som ligotanie slz v jeho očiach. Holowitz odbehol na záchod, určite si šiel dať nejaký ukľudňovák – prdele, neska sa ten chalan zrichtuje. Rozchody vždy boli, sú a budú sviňa.

Strih. Spomienka na Lenku: Niečo z nej proste vyžarovalo, ja neviem. Keď som ju videl, strašne som dúfal, aby bola v pohode, a proste bola. Miloval som ju a načo to bolo dobré?

Predstavujem si, ako sa prechádzame okolo horského plesa. Je už večer, vzduch je svieži, nasýtený vôňou smrekov a lišajníkov. Sedíme na lavičke pri Novom Štrbskom plese, v pozadí štítý a hotel tajuplne zasadený do kulisy lesa. Sedíme. Priplávajú k nám kačice, očakávajúce, že im hodíme kúsky chleba. Ono sa tak skutočne kedysi stalo, až na to, že kačice už dávno vymreli a my sme zdemolovali hotelovú izbu a museli zdrhať. Nie. Mysli, na tie pozitívne veci.

Bol som v stave kognitívnej disonancie, keď popieram, čo sa stalo, vytesňujem zlé správy a všímam a nahováram si veci, ktoré by podporili môj falošný optimizmus.

Vstal som a šiel si opláchnuť tvár. Veľvyslancov synáček zmizol, Barn bol na bare, Milo sa snažil nepozerať na Elu a ja som sa snažil nevnímať jej sesternicu a zároveň nespomínať na teba.

Ako si oplachujem ksicht a snažím sa dať dokopy, počujem divné zvuky, ako... akoby... akoby som počul dakoho jebať. Ide to od pisoárov. Posledná kabínka. Ruka sa drží na okraji, kde boli kedysi zavesené dvere. Potichu sa vzdávam a v duchu nadávam, že nikde nie som schovaný. Niet úniku. Stále dokola. Nikde sa neskryjem. Keď chcem zabudnúť, niečo ma vyruší a zen je len ilúzia.

Strih. Spomienka: Moja izba. Záber kamery zhora na moju posteľ. Holovízia zaplavuje priestor neskutočnými mandelbrotovými množinami. Plávame vo fantazmagorických obrazoch psychedelického stroboskopu. Záverečná misionárska poloha. Zarýva mi nechty do zadku – do krvi. Prívalové vlny orgazmu, nedostatok kyslíka, modré mŕtve tváre, explózia, iskry, ohňostroji. Povstaleckí anjeli padajú z neba do krvi a mrznú v pekle

ako v triaške po orgazme. Nič krásne na svete nezostalo a láska zomrela spolu s bohom, ktorého sme nemohli zabiť, lebo nikdy neexistoval. Celý život si len niečo nahovárame. A dobre že tak. Ak by sme akceptovali neosobnú a neuchopiteľnú logiku kozmu, boli by sme chladnejší ako ľad.

Ale čo som chcel ja, neexistuje. V nič už neverím a nič už nepotrebujem. Môj anjel, ktorého som uctieval, sa premenil v Kalí, ničiteľku svetov. Každá vec má dve stránky. Minimálne dve stránky, chápete – dve stránky – dualita. Kozmogonický chaos opäť pohltí svetlo stvorenia, môj anjel už neexistuje. Volajte ma Martin Mŕtvola. Ja nie som váš kamarát.

Strih. V Interzón: Metadoxín2+ začal účinkovať, alkohol sa neutralizuje. Ostré svetlo a ja som precitol. Sme ako deti, hraví a nedočkaví, no neutekáme, my sa plazíme. Plazíme sa životom neobmedzených možností a jediné, čo chceme, je zmiznúť. Neexistovať.

Možno život v ústraní nie je až taký zlý nápad. Mal by som zmiznúť. Vypadnúť stadeto. Navždy. Nikdy sa už nevrátiť. No kam mám ísť? A za čo tam pôjdem? A načo vôbec niekam chodiť? Obzerám sa. Ako sme sa sem vlastne dostali?

Zobudil ma Holowitz. Že čo neska robím. Čo by som aj robil? Že či nejdem von. Mal by som? Že v starej dobrej Nonstopke dostali novú odrodu hríbov.

Až teraz som začal hovoru venovať pozornosť. A možno aj preto, že bol tri dni nezvestný a neukázal sa doma. Že či nejdeme na trip?

Chvíľu som váhal. Chcel som pôvodne hrať novú hru – už dva dni som nebol vo veľku. „Ser na virtuálnu realitu. Toto je reálna realita,“ dohovárať mi. Ako väčšina ľudí som najradšej trávil čas doma. Dlhé obdobia pandémie – zatiaľ sedem smrteľných vírusov. Otvorila sa siedma pečať, ale nepočujem trúbky. Keby sme nemali rýchlo... keby sme... keby sme... ale, hmm. „Nová odroda vravíš?“ zamumlal som a hlasový modul na stene robil, čo mohol, aby zachytil moje bľabotanie.

Hríby, hmm. Som inak aj dosť hladný, čiže mám prázdny žalúdok, čo je pre správny účinok hribov kľúčové. Moje myšlienky sa zrazu ubrali nad zelené pastviny so skutočnými kravami. Keby som len tak mal prachy na skutočné mäso a nie tú syntetickú...

„Martin?“ ozval sa Holowitz po mojej dlhej odmlke.

„Ehm, jasné, jasné, prečo nie,“ zamrmal som bez rozmýšľania a dal tak všetko nevedome do pohybu. Ešte chvíľu sa mi síce zbíehali sliny nad mäsom, na ktorom si pochutnáva len pár prachatých surreálnych snobov v neskutočne drahých reštikách, ale už sa môj hodinový strojček v hlave dal naplno do práce. Vstať, vyšťať sa, dať si kávu, dať si cigu, dať si sprchu, dať si pivo, obliecť sa a ísť von do fantaskne nudnej mizérie miesta, kde sa nič nedeje.

Stretli sme sa na Slavíne. Neviem koľko bolo hodín, ale slnko bolo páľivé a bolo dusno. Ráno padali krúpy, v noci bolo okolo nuly. Počasie sa mení každú chvíľu. Európsky geoinžiniersky inštitút zlyháva na všetkých frontoch. Celosvetová spolupráca v plienkach. Rovníkovým oblastiam to už je aj tak fuk, lebo už neexistujú, jasné? Panebože, všetky tie mŕtvolky...

Zábery z dronov: more nafučaných mokvajúcich tiel a rozbitých chatrčí – mŕtvol v piesku po vojnách o vodu, nafúknuté mŕtvoly zastrelených utečencov v Stredozemnom mori... Zakrútil som hlavou a znova sa spamätal.

Holowitz práve dopapal posledné hríbiky, Barnard sa snil bez okuliarov, blázon, mne sa začínala točiť hlava a nastupoval pocit nadnesenosti a nadhľadu. Nič nie je dôležité, cesta je cieľ a bla bla blá.

Holowitz nemal dobrú náladu.

„S Terkou to nejako neklape, ja neviem. Fakt ju milujem, Maťo.“

Neverím vlastným ušiam. Toto je ten istý Holowitz, ktorý mi hovoril aj veci ako: „Práve som zbalil Aďu. Chápeš? Adrianu! Ona je ten správny typ baby. Milá a *user-friendly*. Užívateľsky priateľská, chápeš?“

S Milom a Holowitzom sme si delili byt za letiskom. Byty sú drahé a ak chcete žiť zo základného príjmu, musíte robiť kompromisy. Napríklad, že budete mať trocha pošahaných a trocha otravných spolubývajúcich.

Nuž a teraz ten istý Holowitz takmer plače za Terkou. Kňučí ako pes. Ach, nemal by som byť naňho taký tvrdý. Očividne Terku fakt miluje. Ach, bože. Potľapkal som ho po pleci.

Zo Slavína blúdime uličkami hore-dole, až sme prešli Horským parkom, cez Patrónku na Železnú, kde sme sa stretli s Abramom, ktorý tam chodieval meditovať. Zo Železnej sme šli späť do centra – na hrad – tam sme sa mali dať dokopy s Elou a... dočerta, ako sa volá? Nuž s Elou a jej sesternicou.

„Čo budeme robiť?“ spýtala sa Ela.

„Čo ja viem. Piť?“ nadhodil Barnard.

„Čo tak nejaký výlet?“ na to Abram.

„To neni zlý nápad,“ na to Ela.

„Ale kam?“ pýtam sa.

„Hmm, čo tak dakam do hôr,“ zamyslí sa Ela.

„No jasné, nachvíľu vypadnúť z tohto skurveného mesta,“ naskočil Milo.

„Já neviem, šak pome na prvý loop, čo pôjde,“ nadhodila Ela a všetci sme prikývli súhlasne hlavami.

Elini rodičia mali na rozdiel od Milových aspoň toľko taktu, že počkali s rozvodom až do jej plnoletosti. Ona aj tak nikdy nemala rada ani jedného z nich a rozvod už aj tak nikoho neprekvapoval pri sedemdesiatpäť percentnej rozvodovosti. Skôr bolo divné, že sa niekto vôbec ešte bral. Ak zoberieme do úvahy očakávanú dĺžku života na Slovensku, ktorá predstavovala 98,7 rokov, bolo pre mnohých ľudí skôr desivé byť celý život s jedným človekom.

Máme šťastie. O hodinu sme v Košiciach. Šiel práve hyperloop z Viedne, čo pokračoval do Košíc a končil v Kyjeve. V Košiciach potom prestúpime na magneták do Popradu a na Štrbské pleso, odkiaľ pokračuje tunelom do Poľska.

V rámci europrojektu pracovnej mobility bolo cestovné symbolické a jediný háčik bol v tom, že ste boli neustále pod očami všadeprítomných kamier, snímajúcich vás vo všetkých spektrách, pričom už na stanici prejdete nenápadným celotelovým skríningom. Nie nadarmo bol hlavný slogan Európskych železníc, pod ktoré patrili aj Vyšehradské dráhy, veľmi prostý: *Bezpečné cestovanie*.